

■ Η νόσος της «ἀποξένωσης» και ἡ θεραπεία της

«Ἐγὼ καὶ Ξένος»

«Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον»

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε στὴν γῆ ὡς «φίλος» καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀντιμετώπισαν ὡς «ξένο».

«Εἰς τὰ ἴδια (τὰ πλάσματα τῆς ἀγάπης του) ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι οὐ παρέλαβον αὐτόν», λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (α' 11).

Ὁ Χριστὸς εὐεργετοῦσε καθημερινὰ «ἰώμενος τοὺς πάντας» (Πράξ. ι' 38) καὶ οἱ εὐεργετημένοι τὸν ἐσταύρωσαν ὡς κακοῦργον, κυριολεκτικά, δηλαδὴ ὡς ὑπεύθυνον... κακῶν ἔργων καὶ ἐγκληματίαν, μαζί μὲ δύο ἄλλους κακούργους (Λουκ. κγ' 32).

Καὶ ὁ Χριστὸς ποὺ ἦλθε στὸν κόσμον ὡς «φίλος», δέχθηκε ἐκούσια καὶ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὸν ὑποδέχθηκαν ὡς «ξένο».

Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴν γῆ ὡς «φίλος», μὲ σκοπὸ νὰ μεταβάλλει τοὺς «ξένους», ὡς «φίλους».

* * *

Ἡ Ἐκκλησία, συγκεντρωμένη τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ γύρω ἀπὸ τὸν λουλουδιασμένο Ἐπιτάφιο, ψάλλει τὸν ὑπέροχον ὕμνον στὸν Χριστὸ «ὡς ξένο»:

«Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα...

Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένο.

Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπων τοῦ θανάτου τὸ ξένον.

Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζων τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους.

Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ.

Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃν ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει.

Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἡ μήτηρ ὀρώσα νεκρωθέντα ἐβόα...»

* * *

Ἡ ἀποξένωση εἶναι ἓνα ἄλλο φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας.

Ἐνῶ ὁ Χριστὸς φέρνει κοντὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δίνει ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ γνωρισθοῦν καὶ σχετισθοῦν μεταξύ τους, ὑπάρχουν ταυτοχρόνως ἀντίστοιχα μέσα ποὺ τοὺς χωρίζουν καὶ τοὺς ἀποξενώνουν.

Ὁ «Ἄλλος», ὁ διπλανός, ὁ συγκάτοικος, ὁ συνάδελφος, ἔπαυσε νὰ εἶναι ὁ «Πλησίον», ἀλλὰ εἶναι ὁ «Ξένος».

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι «ξένοι» μεταξύ τους, μέσα στὸ σπίτι τους, στὸ σχολεῖο τους, στὸ ἐργοστάσιό τους, στὴν πόλη τους.

Πρέπει νὰ παλαίψουμε γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ φαινόμενο.

Εἶναι ἓνα σύγχρονο τέχνασμα τοῦ διαβόλου νὰ διαιρέσει τὶς οἰκογένειες, τὶς κοινωνίες, τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Λογαριάζει ὅμως «χωρὶς τὸν “Ξενοδόχο”», τὸν Χριστό, ὁ Ὅποῖος ἐργάζεται «ἵνα ἐνώση τοὺς μακρὰν καὶ τοὺς ἐγγύς» καὶ γιὰ νὰ «ἐνώσει τοὺς δύο ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην» (Εφεσ. β' 15-17).

Γιὰ τὴν ἀντιγραφή:

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

25.7.2016 ἐκ. ἡμ.,

† Κοίμησις Ἁγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης